

Stephanie Laurens
A lady parancsára

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Savdek Management Proprietary Limited, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *The Lady's Command* (Mira Books)

Magyarra fordította: *Tóth Enikő*

Nyomtatásban megjelent az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2018/3. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-454-7

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* Harlequin Books S.A.

Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

- *A szerző fotója:* © Sigrid Estrada

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- A kiadó és a szerkesztőség címe: *1122 Budapest, Városmajor u. 11.*
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

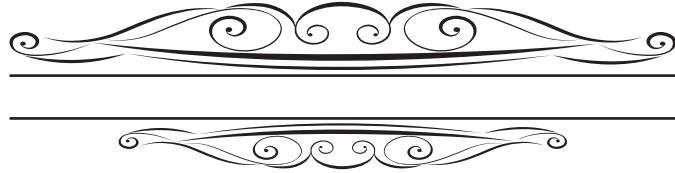
Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*

A lady parancsára

SZEREPLŐK

Főszereplők:

Declan Frobisher	főhős
Lady Edwina Frobisher	hősnő

Londonban

Személyzet:

Humphrey	komornyik
Mrs. King	házvezetőnő
Cook	szakács
Wilmot	szobalány

Család:

Lucasta Delbraith, Ridgware özvegy hercegnője	Edwina anyja
Lord Julian Delbraith más néven Neville Roscoe	Edwina bátyja, London szerencsejátékosainak királya
Lady Miranda Delbraith	Julian felesége
Lady Millicent Catervale	Edwina legidősebb nővére
Lord Catervale	Millicent férje
Lady Cassandra Elsbury	Edwina nővére
Lord Elsbury	Cassandra férje
Anthea Crawford	Lucasta társalkodónője, távoli unokatestvér

Társaság:

Lady Montgomery	társaságbeli asszony
Lady Cerise Mitchell	társaságbeli hölgy
Mr. Fitzwilliam	társaságbeli úr
Lady Holland	jelentős társaságbeli asszony
Lady Marchmain	társaságbeli dáma
Lady Minchingham	társaságbeli asszony
Lady Forsythe	társaságbeli asszony
Lady Comerford	társaságbeli asszony

Kormány:

Wolverstone hercege, más néven Dalziel	az Anglián kívüli brit titkosügynökség egykori parancsnoka
Wolverstone hercegnője, Minerva Melville vikomt	Wolverstone felesége az Admirális első lordja

Aberdeenben

Fergus Frobisher Declan apja
Elaine Frobisher Declan anyja
Royd (Murgatroyd) Frobisher a legidősebb Frobisher fivér

A tengeren

Robert Frobisher a második Frobisher fivér
Caleb Frobisher a négy Frobisher fivér közül
a legfiatalabb
Catherine (Kit) Frobisher lány unokatestvér
Lachlan Frobisher fiú unokatestvér

Freetownban

Dixon százados hadmérnök, eltűnt
Hopkins hadnagy haditengerész, eltűnt
Fanshawe hadnagy haditengerész, eltűnt
Hillsythe Wolverstone volt ügynöke,
a kormányzó segédtsztje, eltűnt

Holbrook kormányzó Brit Nyugat-Afrika kormányzója
Lady Letitia Holbrook a kormányzó felesége
Mr. Satterly a kormányzó első számú tanácsadója
Eldridge őrnagy parancsnok, Fort Thornton
Decker altengernagy parancsnok,
Nyugat-afrikai Hajóraj,
a tengeren tartózkodik

Richards százados hadsereg, Fort Thornton
Wallace ingatlanügynök Freetownban
Mr. Hardwicke anglikán lelkész
Mrs. Mona Hardwicke a lelkész felesége
Mrs. Sherbrook helybeli hölgy
Mrs. Quinn helybeli hölgy
Mrs. Robey helybeli hölgy
Mrs. Hitchcock helybeli hölgy
Winton őrnagy Fort Thornton komisszárja
Mrs. Winton Winton őrnagy felesége
Charles Babington üzlettárs,
Macauley & Babington Kereskedelmi Társaság
alapító tag, Macauley & Babington Kereskedelmi Társaság
Mr. Macauley Macauley felesége
Mrs. Genevieve Macauley helyi lelkész
Obo Undoto öreg tengerész
Sampson vodun papnő
Lashoria

A Kormorán fedélzetén

Mr. Joshua Caldwell első tiszt
Mr. Johnson kapitány
Grimsby fedélzetmester
Elliot kormányos

Henry	hajópincér
Dench	tapasztalt tengerész
Carruthers	tapasztalt tengerész
Billings	tapasztalt tengerész
Higgins	tengerész
Upshaw	tengerész
Martin	tengerész
Ginger	hajósinas
Cam	hajósinas

1. FEJEZET

1824 áprilisa
London

Feleségül venni álmai asszonyát meglepően könnyűnek bizonyult. Álmai házasságát felépíteni azonban... az nyilvánvalóan egészen másféle kihívást jelent.

Declan Fergus Frobisher ott állt Lady Edwina Frobisher, született Delbraith – újdonsült felesége – oldalán, és hagyta, hogy átcsapjon a feje fölött a Lady Montgomery szalonjában egybegyűlt elegáns társaság által keltett hangzavar. A szüntelen csacsogás a sirályok vijjogására emlékeztette, ugyanakkor ez a lárma volt az egész estély egyetlen értelme. Sokszínű kaleidoszkóp módjára váltakoztak a vékony selymek és szaténok a sötétebb árnyalatú, finom szövetekkel és fekete estélyi kabátokkal, miközben a divatos londoni társaság krémjének krémje egyik körtől a másikig sodródott és hömpölygött, akár egy folyamatosan változó, tarka faliszőnyeg. A hatalmas helyiséget több csillár világította meg, fényük megcsillant a művészien göndörített fűrtökön, pomádés tincseken és a hölgyek nyakát, fülcimpáját és csuklóját ékesítő miriádnyi ékszeren.

Egy alaposan megterhelt hölgy suhant oda hozzá, csak úgy szikráztak a gyémántjai.

– Edwina drágám! – A hölgy összeérintette ujjait és orcáját Declan kedvesével, aki megszokott napfényes, bűbajos modorával üdvözölte az újonnan érkezőt, bár a hölgy tekintete máris a férjére vándorolt, és tetőtől talpig végigmérte a szép szál embert. Azután rávillantotta – határozottan ragadozó természetű – mosolyát a férfira.

– Muszáj, egyszerűen *muszáj* bemutatnod a férjednek! – A hölgy hangszíne nőstény macska dorombolásává mélyült.

Declan Edwinára pillantott; vajon hogyan fog reagálni a hölgy átlátszó szándékára?

Felesége nem okozott csalódást: elragadtatott mosolya arra a macskára emlékeztetett, amelyik éppen kinyalt egy egész tál tejfölt, és várja a következőt. Arckifejezése rendkívüli magabiztosságot sugárzott; Declan magában elvigyorodott a látványtól. Mintha megérezte volna, milyen jót mulat a férje, Edwina rápillantott gyönyörű kék szemével, majd könnyedén feléje intett:

– Lady Cerise, ez itt a férjem, Declan Frobisher.

Declan jól hallotta a finom, de határozottan tulajdonosi hangsúlyt, amelyet „a férjem” kifejezés kapott, ajkát udvarias mosolyra húzta, megfogta Lady Cerise kinyújtott kezét, és meghajolt. A hölgy csábító *enchante*-t mormolt, de a férfi máris elvesztette az érdeklődését iránta. Bár elméjének és éberségének kis részét azoknak szentelte, akik odajöttek hozzá társalogni, válaszolt a kérdéseikre, és elfordult azoktól, akiket túlságosan tolakodónak ítélt, itt-tartózkodásának mégsem a velük való érintkezés volt a fő oka.

Edwina másik oldalán az édesanyja, Lucasta, Ridgware özvegy hercegnője állt, ez a jó megjelenésű, ámde gőgös, pimaszul fennhéjázó modorú hölgy. Az özvegy mellett Edwina nővére, Lady Cassandra Elsbury, egy kellemes fiatalasszony, Edwinánál néhány évvel idősebb. A kört rajtuk kívül számos csillogó szemű hölgy és érdeklődő úr alkotta, mindannyian alig várták, hogy összeismerkedhessenek a főúri asszonyokkal, s ami még lényegesebb: megtudjanak valamit az ismeretlen úriemberről, aki elnyerte az előkelő társaság egyik legnépszerűbb hölgyének kezét. Declan elkövetett minden tőle telhetőt, hogy megfeleljen az elvárásoknak: titokzatos léggörcs teremtett maga körül.

Valójában nem volt semmi titokzatosság a származását illetően. Családja ősrégi volt, a Frobisherek Sir Walter Raleigh oldalán harcoltak Erzsébet királynő idejében. Előkelő származásuk megkérdőjelezhetetlen bejárást biztosított a legfelsőbb körökbe, már csak tiszteletre méltó családfájuk okán is, habár az elmúlt évszázadok során a Frobisherek saját ezoterikus, úgyszólván excentrikus útjukat járták, miközben szokásukká vált, hogy elkerülik az előkelő társaságnak még a környékét is. Míg Raleigh elsősorban a személyes dicsőségért harcolt, és a koronáért csak

másodsorban, a Frobisherek nem szívesen avatkoztak a csatákba, akkor is csak az uralkodó parancsára. Tengerjáró dinasztia voltak, a csaták pedig emberéleteket és hajókat követeltek; csak akkor harcoltak, ha muszáj volt, azaz csakis akkor, amikor szükség volt rájuk.

Ott voltak Trafalgarnál, bár nem Nelson parancsnoksága alatt. A Frobisher-flotta gondoskodott arról, hogy a francia hajók ne tudjanak észak felé menekülve újra hadrendbe állni. Declan apja és nagybátyjai jó hasznát vették fürge hajóiknak: sok francia fregattot harcképtelenné tettek és elfoglaltak.

Következésképpen az előkelő társaság jól ismerte és könnyen el tudta helyezni a Frobisher nevet. A titok, mint olyan, mindig abban állt, kik az aktuális családtagok, és mivel foglalatosskodik éppen a család. Valamint az, hogy miből származik a vagyonuk, és mekkora az a vagyon. A Frobishereket soha nem érdekelte igazán a föld, birtokaik valahol messze északon, Aberdeen környékén terültek el, nagy távolságra Londontól. A család vagyona nagyrészt úszott, ami a társaság körében felvetette a fogas kérdést: vajon az egyébként szalonképes família netán belevágott a kereskedésbe? Az előkelő társaság ugyanis egekig magasztalta azokat, akik a földjükből éltek, de nehezen tudott egyenlőséget tenni a föld és a hajók közé.

Továbbá a jelenlevők többsége hallott valamit – ha nem is közvetlenül híreket – a család újabb keletű tevékenységéről. A legtöbb ilyen híresztelés – amely vad vidékek felfedezéséről és rendkívül nyereséges hajózási vállalkozásokról szólt – az igazság talajában gyökerezett. És az igazság talán még az előkelő társaság spekulációjánál is különösebb volt.

A társaság körében persze a megalapozatlan szóbeszéd csak még nagyobb érdeklődést keltett. Ez a fajta érdeklődés – amely pusztán a kíváncsiságot leplezte – ott csillogott Lady Montgomery sok vendégének a szemében.

– Ide figyeljen, Frobisher – szólt egy bizonyos, lassú beszédű Mr. Fitzwilliam –, úgy hallom, a családjuk egyik tagja nemrég meggyőzte az amerikai gyarmatokat, hogy belemenjenek egy új kereskedelmi egyezségbe. Miről van szó, he? Maga volt az?

Robert volt, Declan két bátyja közül az egyik, akibe négyük közül a legtöbb diplomáciai érzék szorult. A szerződés, amellyel Georgiából tért haza, még gazdagabbá teheti a családot, és jelentősen hozzájárulhat a korona bevételeihez.

Declan mosolyogva csak ennyit mondott:

– Nem én voltam. – Majd látva, hogy Fitzwilliam máris tovább kíváncsiskodna, hozzátette: – Sőt, én ennek hírét sem hallottam.

Minek is figyelne a híresztelésekre, ha ismeri a tényeket?

Nem állt szándékában senkit kitüntetni azzal, hogy beavatja a család üzleti ügyeibe. Az est folyamán az egyetlen dolog, ami érdekelte – az egyetlen ok, amiért idejött –, a mellette álló káprázatos és túlradóan eleven hölgy volt.

Úgy vonzotta érzékeit, mint a mágnes, ragyogott, mint a gyémánt, csillogott és csalogatott – eredendően elbűvölő volt. A feje búbján ülő arany hajfürttől kecses kis lábujja hegyéig minden porcikája magának követelte és megragadta Declan figyelmét. Ez részben testi reakció volt – melyik egészséges férfiember tudna ellenállni a szív alakú arcot keretező halvány aranszínű, csigás hajfürtök zuhatagából, a szépen ívelt barna szemöldök és a hosszú szempillák alól érzéken elővillanó hatalmas, ragyogó, kék szempárból, a pici orr fölött egy sor szeplővel behintett, hibátlan, tejszínhabos barack színű arcbőrből és a rózsás, telt, csókolni való ajkából áradó vonzerőnek? Mindennek tetejébe az ajkai folytonos mozgásban voltak, általában mosolyra görbültek, arckifejezése változókonan tükrözte hangulatát, gondolatait és érdeklődését, míg ragyogóan eleven, vibráló kék szeme szenvedélyesen érdeklődő, okos elméjére nyitott kaput.

Ha mindehhez hozzávesszük apró termetét és Vénuszhoz fogható alakját, aligha meglepő, hogy nem volt más teremtmény, amely képes lett volna ilyen könnyen lekötni Declan figyelmét. Olyan díj volt a lány, amelyért érdemes megküzdeni; első látásra hatása alá vonta a férfit – a lelke mélyén szunnyadó, nyereségvágyó kalandort.

Alig három hete voltak házasok. Egy évvel ezelőtt Declan, miután New Yorkból áthajózott Londonba, ahol egy hónapot kellett várnia a következő tengeri útjáig, az unalomnak és régi barátai

unszolásának engedve, ez utóbbiak társaságában elvetődött egy előkelő bálba. New York-i utazása alatt végig érzékelt egyfajta csipkedő, szurkáló nyugtalanságot, amit azelőtt nem tapasztalt; gondolatai teljesen váratlanul az otthon kényelme és a családi tűzhely melege felé terelődtek.

A házasság felé.

A felesége felé.

Attól a pillanattól fogva, hogy azon a tavalyi első bálon szemet vetett Edwinára, tudta, ki lesz a felesége. A rá jellemző céltudatossággal látott hozzá, hogy megszerezze magának a lányt, aki hercegi család sarjaként nemegyszer beképzelten viselkedett; huszonkét évesen már harmadik éve járt társaságba, és ez idő alatt híre ment, hogy nem lesz könnyű zsákmány a férfiaknak.

Már kezük első érintésekor, tekintetük első találkozásakor szikrák pattogtak körülöttük a levegőben. Edwinának udvarolni szinte gyerekekjáték volt. Pár hónappal később megkérte a kezét, és a lány igent mondott.

Declan elméjében – legalábbis abban a néhány percben, amennyit a gondolataiból rászánt – minden zavartalanul haladt a kényelmes, konvencionális házasság felé, amilyenek frigyüket elképzelte.

Aztán, három hónappal az esküvő előtt, Lucasta és Edwina a téli havazással dacolva meglátogatta Declan családját Banchory-Devenick melletti udvarházukban. Amikor Declan értesült a látogatás céljáról, először azt feltételezte, hogy az egész Lucasta ötlete volt. Később rájött, hogy Edwina ragaszkodott hozzá: Frobisheréket jobb lesz az esküvő előtt, mint utána beavatni a titokba, amelyet a családja több mint egy évtizede őriz.

Declan szüleivel és három fivérével együtt teljesen összezavarodva ült a családi ház nagy, kényelmes társalgójában, és hallgatták Lucasta előadását. Megtudták, hogy legidősebb fia, a nyolcadik herceg saját kezével vetett véget életének hegyként tornyosuló adósságai miatt, valamint hogy második fia, Lord Julian Delbraith nem tűnt el, nem is halt meg, ahogy azt a társaságban feltételezték, hanem mindenki szeme láttára komédiázik, mint Neville Roscoe, London szerencsejátékosainak királya – nos, mindez valódi meglepetés volt számukra.

De nem döbbenetes meglepetés volt, ahogy azt Edwina feltételezte, hanem végtelenül talányos és vonzó meglepetés.

A Frobisher család minden egyes tagja azonnal olyan lehetőségeket látott egy Roscoe-kaliberű emberrel való kapcsolatban – figyelembe véve hatalmát, tekintélyét és vagyonát –, amelyek Declan házasságának minősítését a nagyon jóról a hihetetlenül nagyszerűre emelték.

Később, négy szemközt az apja, Fergus vállon veregette Declant, és így kiáltott:

– Istenemre, fiam: jobbat nem is tehetnél volna! Személyes kapcsolat Neville Roscoe-val... ezt aztán senki nem gondolta volna! Ez még erősebbé teszi a családjunkat!

Fergus, Declan anyja, Elaine és a fivérei kezdettől fogva örömmel fogadták a házasságát, de ez a teljességgel váratlan fordulat szinte feltette rá a koronát.

A staffordshire-i hercegi birtok templomában megtartott nagyszabású esküvőt követő napokban – melyeket Declan és családja, valamint Edwina a közvetlen családjával Ridgware-ben töltött – apjával és fivéreivel együtt lehetőségük nyílt találkozni a rafinált Lord Julian Delbraithszel, akit a világ Neville Roscoe néven ismer. Régóta eltervezett szándéka volt, hogy többé nem fogja használni az igazi nevét, ám ez nyilvánvalóan meghiúsult a Mirandával, jelenlegi nevén Lady Delbraithszel kötött házasság miatt. Julian és Miranda megjelentek az esküvőn, bár gondosan takarásban maradtak, nem mutatkoztak a többi vendég előtt.

Edwinát felvillanyozta bátyja jelenléte, és Declannak már ez a pusztán tény örömet szerzett. A későbbi magánjellegű találkozó Frobisherék, Roscoe és bizalmi embere, Jordan Draper között szó szerint a cukormáz volt az esküvői tortán. A kis csoport a lehetséges együttműködés változatos módjait dolgozta ki; hamar világossá vált, hogy Roscoe éppolyan kedvezően ítéli meg a frigyét, mint Frobisherék. Mindent egybevetve, a találkozón rokon lelkek gyűltek egybe.

Ez volt a közvetlen következménye annak, hogy Delbraithékről kiderült az igazság, de mint a vízbe dobott kő nyomán, itt is újabb és újabb hullámok keletkeztek.

Később Declan és Edwinakövette a férj családját északra, hogy néhány hetet Banchory-Devenickben

töltsenek. Érkezésük után néhány nappal Fergus arra kérte Declant, hogy kíséresse el egyik szokásos sétájára.

Amikor eltávolodtak a háztól, Fergus földre szegezett tekintettel így szólt:

– Az jutott eszembe, fiacskám, hogy sok mindent tanulhatnánk Edwina családjától. Nem Roscoe-ról beszélek, hanem a többiekről – különösen a hölgyekről.

Declan nem tudta pontosan, mire akar kilyukadni az apja, így aztán csendben maradt.

Jó néhány lépés után Fergus így folytatta:

– A Frobisherek jó ideje nem mozognak az előkelő társaságban. Soha nem volt nekünk hazai pálya, hogy úgy mondjam. De ránézek az idős hercegnőre – az özvegyre – meg a lányaira, sőt a menyére is, és végiggondolom, mi mindent tudtak elérni az elmúlt évtizedben... Tekintve, hogy mennyi titkolnivalójuk volt, ők pedig képesek voltak... no, hát nem éppen *rászedni* a társaságot, de legalábbis elfedni az igazságot, és mindezt olyan finoman és elegánsan csinálták... Ehhez olyanfajta tehetség szükségeltetik, amelynek a mi családunk híján van.

Fergus éles, agátköre emlékeztető tekintete Declanre szegeződött.

– Azt mondtad, a városba készülsz vinni Edwinát; házat béreltél, és Edwina meg az özvegy úgy gondolják, kettőtöknek meg kell jelennetek a társaságban, hogy ott megalapozzátok magatokat – bármit is jelentsen ez. Azt gondolom, ez jó lehetőség lesz neked, hogy figyelj, és meglásd, mit tanulhatsz abból, ahogy ők a dolgaikat intézik.

– Ahogy a dolgaikat intézik... – Egy perc múlva Declan így szólt: – Tehát azt akarsz, hogy megtanuljam, hogyan manipulálják az előkelő társaságot, hogy azt lássák, amit ők akarnak.

– Pontosan! – Fergus előretekintett. – Lehet, hogy a Delbraith családot nők irányítják, mivel a herceg még olyan fiatal, de ezek a nők nem bolondok! Mind tudja, hogyan kell a társaságban forgolódni, és hogyan lehet a társaság véleményét a maguk javára fordítani. Olyan dolgokhoz értenek, amiknek mi is hasznát vehetnénk, fiam. Kerülhetjük a társaságot, mondván, hogy nem való nekünk, de az örökségünk elől nem térhetünk ki, és ki tudja, mit hoz a jövő?

Ez a beszélgetés visszhangzott Declan elméjében, miközben egy fiatal hölgyre mosolygott, és megdicsérte gyönyörű kidolgozású távol-keleti legyezőjét. Régen megtanulta, hogy érdemes bízni az apja megérzéseiben; Fergus Frobishert közel s távol ravasz, vén skótnak tartották. Így aztán, ahogy tervezték, Edwinával együtt Londonba jöttek, és egy bérelt városi házban rendezkedtek be a Stanhope Streeten. Lucasta csatlakozott hozzájuk, de legidősebb lányánál, Lady Millicent Catervale-nél szállt meg, a Mount Streeten. Declan nagyra értékelte anyósa tapintatát, amennyiben biztosította neki és Edwinának a magánélet lehetőségét.

Ezek után Edwina, Lucasta, Millie és Cassie összedugták a fejüket, és összeállították azon események listáját, amelyeken Edwina meg kívánt jelenni. Minden nappali rendezvény alól felmentette a férjét, de igényt tartott jelenlétére az esti alkalmakon, amibe Declan készségesen beleegyezett.

Számos bálban, vacsorán, estélyen és összejöveteleken vettek részt az elmúlt hét során. Ma este, csakúgy, mint az előző eseményeken, Declannek figyelnie és tanulnia kellett, hogyan „kezeli” a társaságot a felesége és családjának többi nőtagja.

Kezdetben Lucastát tanulmányozta, azzal az indoklással, hogy bizonyára ő volt az értelmi szerzője azoknak a kíméletes, a társaságban szalonképes történeteknek, amelyek idősebb fia haláláról és kisebbik fia eltűnéséről szóltak; csak az alapos megfigyelésnek köszönhetően vette észre a különbséget Lucasta magánjellegű és társaságbeli viselkedése között. Olyan volt ez, mint valami ernyő, egyfajta fátyol, amelyen a megfigyelő nem tudott áthatolni; még ha érzékelte is, még ha csak kialakulóban volt is, akkor sem látott mögé. Lucasta e védőernyő miatt ridegebbnek, hűvösebbnek és fölényesen tartózkodónak látszott. Egyfajta érzelmi szűrő volt ez, amely távol tartotta az embereket, és csak azokat a reakciókat engedte látni, melyeket Lucasta mutatni akart.

Edwina fátyla még nehezebben volt észrevehető. Declan csakis azért pillanthatta meg, mert tudta, hogy ott kell lennie. Mivel Edwina valódi természete olyan vakítóan ragyogó volt, a pajzsa szinte tükörhöz hasonlított – amely azt verte vissza, amit mások látni véltek, és nem feltétlenül azt, ami valójában az ernyő mögött rejtőzött.

Millie-t és Cassie-t is megfigyelte; az ő védőernyőjük is hatékony volt, bár kevésbé szilárd, lágyabb és képlékenyebb – ez is a jellemüket tükrözte. Lucastának kétségkívül vasakarata és acélos gerince volt – hogy is tudott volna másként megbirkózni a sors szeszélyeivel az évek során? –, és három lánya közül Edwina hasonlított hozzá leginkább, aki hasonlóan simulékony, de legyőzhetetlen női erővel bírt.

Erre az igazságra két éjszakával korábban döbbsent rá – ami újabb hullámot vetett a víz felszínén.

Amikor megakadt a szeme Edwinán, feltételezte, hogy a Delbraith hercegi család konvencionális, konzervatív, sőt meglehetősen begyepesedett. Ehelyett azt fedezte föl, hogy szörnyű titkot őriznek, amely társasági szempontból katasztrofális lehetne rájuk nézve – és ennek nyomán kristálytisztán felismerte, hogy a Delbraithek leckét adhatnak a Frobishereknek eredetiségből és újszerűségből.

Lucasta nagyon messze volt attól a hagyománytisztelő özvegyasszonytól, akinek hitte. Ami pedig Edwinát illeti...

Declan elgondolása a szokványos, kiszámítható, régimódi házasságról szertefoszlott. A nő, akit elvett, egészen más jellem volt, mint akit feleségként elképzelt magának.

Kicsi keze a ruhája ujján pihent; csak annyira érezte a csekély súlyt, mintha egy madár szállt volna rá. Felesége jelenléte mégis biztonságot adott, és teljesen lebilincselte, úgyhogy alig hallotta a többiek megjegyzéseit, és nehezen tudott megfelelő válaszokat adni rájuk. Nem érdekelték a körülöttük egybegyűlt emberek – csakis Edwina érdekelte.

Az asszony elmagyarázta neki: meg kell jelenniük a társaságban ahhoz, hogy „megalapozzák magukat”. Declan nem tudta biztosan, mit ért ezalatt a felesége, de nyilván valamilyen cél lebegett előtte. Mivel ő maga legalább annyira tapasztalatlan volt ezen a téren, amennyire a felesége tapasztalt, még nem tudta pontosan megállapítani, mi is Edwina végső célja, bár azt megértette és elfogadta, hogy mindenképpen rendelkezik ilyennel...

Ez már önmagában is jelentett valamit.

Az ő érzékeny, tündéri kis feleségének tehát saját, határozott és világos elgondolásai vannak. Célokot tűz ki, hadműveleteket tervez, majd végrehajtja őket.

Declan most már meglehetősen biztos volt abban is, hogy felesége határozott elképzelésekkel bír azzal kapcsolatban, hogyan fog működni a házasságuk, ő pedig egyelőre nem nyert bepillantást abba, miként látja Edwina ezt a kulcsfontosságú kérdést. Így azt sem tudta, mosolyogjon-e a szövetségüket érintő, vélelmezett szabályokon, vagy elfogadja és kövesse őket.

Pillanatnyilag fogalma sem volt róla, mit hoz a jövő ezen a téren. Feleségül vette Edwinát, és ezen a világ minden kincséért sem változtatott volna. Legfőbb céljául azt tűzte ki, hogy megszerezze őt, és most már a felesége volt.

Rápillantott, látta csillogó szemét és elevenen ragyogó arcát, amint bűbájosan fogadta egy másik pár gratulációját a házasságkötésük alkalmából.

Mindent egybevetve túláradó örömet érzett afölött, hogy Edwina hozzáment feleségül. Azt viszont még ezután kell tisztáznia, mit jelent a férjének lenni.

Edwina Declan oldalán állt, arcán ott volt a kötelező mosoly, tekintetét határozottan az általa elnyert díjra függesztette. Anyjával és nővéreivel egyetértettek abban, hogy életbevágóan fontos Declannel együtt a megfelelő fényben mutatni magukat az előkelő társaságnak. A róluk kialakított kép, most és a jövőben, teljes mértékben attól függ, milyen módon jelennek meg ezekben a kritikus első hetekben. Az, hogy a mai estén, szinte megérkezésük pillanatától kezdve el sem mozdultak a terem közepéről, miközben a kíváncsi vendégek folyamatosan áramlottak feléjük, hogy csatlakozzanak a körükhöz, arról tanúskodott, hogy a társaság igen sokra értékeli őket.

Diadalmas érzés fogta el Edwinát: férjes asszonyként kitűzött első célját maradéktalanul elérte.

Amikor Lady Holland megállt, hogy szót váltson vele, és bemutatta Declannek, a hölgy pedig helyeslően mosolyogni méltóztatott, Edwina alig tudta türtőztetni magát, nehogy túlzott elragadtatás vagy akár csak egy cseppnyi megkönnyebbülés is kiüljön az arcára. Az előkelő társaság nagyon szigorúan kritikus tudott lenni, ám egy ilyen tiszteletre méltó hölgy áldása azt jelentette, hogy a társaság befogadta őket – az ő kifejezésükkel élve: *megérkeztek*.

Lady Hollandnak persze mindig is gyengéi voltak a kedves és jóképű úriemberek.

Edwina oldalpillantást vetett Declanre, és hagyta, hogy a lady pillantása megpihenjen férje markáns arcvonásain – határozottan arisztokratikus szemöldökén, a hosszúkás, vékony arcon, a kiálló pofacsontokon, a mozgékony, feszes ajkakon és állának kimondottan férfias vonalán. A ferde vágású, barna szemöldök alatt ülő égszínkék szemek körül megjelenő redők, és a tartósan napbarnított arcbőr arról tanúskodtak, hogy Declan hosszú hónapokat töltött a tengeren. Világosbarna, napszitta haja tette teljessé a képet: divatosan szélfúttá hatású frizuráját világos tincsek tarkították, hajvégeit csillogóra perzselte a napfény.

Magas, széles vállú alakja, egyenes, ugyanakkor ruganyos testtartása, amely mindig tökéletes kiegyensúlyozottságot és magabiztosságot sugárzott, szinte az összes jelen lévő úriember fölébe emelte Declant.

Ahogy Lady Holland továbbállt, Lucasta megérintette Edwina ruhaujját, hogy magára vonja a figyelmét.

– Kedvesem, úgy látom, Lady Marchmain a rajongóit szórakoztatja. Azt hiszem, bölcs dolog lenne, ha csatlakoznék hozzá, és tájékoztatnám a legfontosabb tényekről.

Edwina követte anyja pillantását az idősebb hölgyek csoportja felé, akik egy kanapé körül gyűltek össze. Bólintott.

– Köszönöm, mama. Majd utánad megyünk, amikor el tudunk indulni.

Lady Marchmain az anyja egyik kebelbarátnője volt, egyben a társaság egyik legaktívabb hölgy tagja; ha valaki üzeni akart a társadalom legfelső köreinek úgy általában, Lady Marchmainnél jobb hírvivőt keresve sem találhatott volna.

Edwina visszairányította figyelmét a szép számú hölgy és úr felé, akik Declan ismeretségére vágytak, miközben azon töprengett, meddig kell még maradniuk. Sem ő, sem az anyja nem próbálták előzetesen megbecsülni, hány alkalomra lesz szükség ahhoz, hogy megszilárdítsa új pozícióját férjes asszonyként, és ami még kényesebb kérdés, hogy elfogadtassa Declant a társaság tagjának, de azt feltételezték, hogy jóval több napot és estét – otthoni összejöveteleket, délelőtti és délutáni teázásokat, ebédeket, bálakat, estélyeket – fog igénybe venni, mire eléri a céljukat. Még csak egy hete érkeztek a városba, mindössze hat napja folytatták hadjáratukat – ilyen gyors sikerre nem számítottak.

Edwina rendkívül boldog volt, hogy ilyen jól alakulnak a dolgok. Azzal tölteni az estét, hogy a jóképű, figyelmes és megnyerő modorú Declan oldalán álljon, sokkal kisebb megpróbáltatást jelentett, mint gondolta. Azt hitte, hogy majd ki kell mentenie férjét a társasági élet csapdáiból, de nem így történt: Declan észrevette a kelepccét, és egyedül is ügyesen kikerülte őket. Ahhoz képest, milyen keveset forgott a társaságban, nagyon jól elboldogult.

Miközben Edwina további megjegyzéseket váltott az egybegyűltekkal, és az általában szokásos társasági évdőssel volt elfoglalva, a miközben minden egyes szó növelte sikereiket és megszilárdította társasági pozíciójukat, egyre nőtt benne a türelmetlenség. Mivel ezen a fronton ilyen előrehaladást értek el, ideje volt a következő szakaszba lépni, és olyan szövetséggé kovácsolni a házasságukat, amilyennek elképzelte. E célból Declannel együtt el kellett innen menniük – bárhová, csak ki a társasági élet sűrűjéből.

* * *

Declan örömmel hagyta el a Montgomery-házat. Edwina javaslatára Cassie-vel együtt átmentek Lucastához, aki néhány idősebb hölgygel társalgott. Az özvegy felállt, és bemutatta Declant a barátnőinek. Miután túljutottak a kötelező szófordulatokon, az özvegy felvette a kendőjét, és a társaság egy emberként búcsút vett a ház asszonyától, azután lefelé indultak a lépcsőn. Declan némileg megkönnyebbült, amikor Cassie felajánlotta, hogy felveszi Lucastát a hintójára, így a Stanhope Streetig hátralévő kis távolságot kettesben teheték meg Edwinával.

Amint rájuk csukódott a hintó ajtaja, Edwina félredobta a társasági védőernyőt. A kocsit alatt élénken és lelkesen csacsogott, elemezte több ember megjegyzéseit, akikkel találtakoztak, és elmagyarázta, miben áll ennek a megfigyelésnek vagy annak a szóváltásnak a jelentősége.

Meglátásai szinte megvilágosodásként hatottak. Declan megdöbbsent, mennyire ismerős a jelenet: ahogy a macskaköves úton zötyögtek, rájött, hogy az egész nagyon hasonlít az egyik titkos küldetése utáni jelentéstételhez. És minél többet gondolkozott rajta, annál hasonlóbbnak találta a kettőt.

Edwina a következő kijelentéssel zárta beszámolóját:

– Úgy látszik, Mamának igaza volt. – A félhomályban megkereste Declan tekintetét. – Biztos volt benne, hogy a házasságunkat illetően a társaság hozzám fog igazodni: Mama, Millie, Cassie és a férjük reakciójához, meg az enyémhez. Mamának meggyőződése volt, hogy nem kell mást tennem, csak magam mellett tartanom téged, és nyíltan kimutatni, mennyire el vagyok ragadtatva, hogy a feleséged lehettek, és minden a legnagyobb rendben lesz. – Boldogan felsóhajtott, és újra elhelyezkedett a férje mellett, menetiránnyal szemben. – Mamának igaza volt, mint mindig!

Declan több kérdést megbeszélt vele, majd kimondta a számára legfontosabbat:

– És tényleg el vagy ragadtatva?

A széles mosoly kivillantotta Edwina apró, fehér fogait. A sűrűsödő homályban rápillantott a férjére.

– Hiszen tudod, hogy igen. – Egyik kezét a férfiéba csúsztatta, és könnyedén megszorította. – Nem is lehetnék boldogabb attól, hogy a feleséged vagyok.

Szavaiban magabiztos őszinteség csengett; Declan szinte itta őket, és nem tudta elrejtteni elégedett mosolyát.

A hintó befordult egy sarkon, Edwina a férfinak dőlt.

Felnézett, amikor Declan lehajtotta a fejét.

Tekintetük találkozott és egybefonódott.

Declan felemelte az egyik ujját, és a hegyével lassan, finoman végigsimította Edwina érzékeny alsó ajkát.

Miközben Edwina felfelé fordította az arcát, szemhéja leereszkedett. Declan egészen közel hajolt hozzá.

A hintó lassított, majd megállt.

Edwina szeme tágra nyílt. Csupán néhány hüvelyknyi távolságból fürkészte a férfit, akit meggörbült Declan ujjbegye alatt.

Hallván, hogy a szolga leugrik a hintó hátuljáról, Declan nagy sóhajjal kiegyenesedett.

– Azt hiszem, hölgyem, hazaértünk.

– Csakugyan.

A félhomály ellenére látta, hogy Edwina szemében felcsillan a vágy. Amint a szolga kinyitotta az ajtót, az asszony ezt dűnnyögte:

– Azt javaslom, kedves férjümm, kerüljünk beljebb.

Felizzott köztük a várakozás. Egy utolsó kacér pillantással Edwina az ajtó felé fordult. Declan felállt, lelépett a kövezetre, aztán lesegítette feleségét. Ujjait továbbra is a kezében tartva felkísérte a városi ház lépcsőjén.

Az ajtó kinyílt, mielőtt odaértek volna. Humphrey, az új komornyik, meghajlással köszöntötte őket.

– Isten hozta önöket itthon, hölgyem. Uram.

– Köszönjük, Humphrey. – Edwina kihúzta az ujjait Declan markából, és egyenesen a lépcső felé indult. Declan a nyomában haladt.

Humphrey becsukta az ajtót.

– Kíván-e még valamit, uram? Asszonyom?

– Köszönöm, nem. – Declan nem vette le a szemét felesége gömbölyű csípőjéről, amely fényes, halványkék szaténba volt burkolva. – Bezárhatja az ajtót, őladységével visszavonulunk.

A lépcsőről vissza sem nézve Edwina így szólt:

– Ó, és kérem, mondja meg Wilmotnak, hogy ma este nem lesz rá szükségem. – Wilmot a szobalánya volt.

Declan elmosolyodott.

Edwina a közös hálószobának kijelölt helyiség ajtajához ért, kinyitotta és besiklott rajta. Declan szorosan mögötte lépte át a küszöböt, megállt, hogy becsukja az ajtót, aztán zsákmányára függesztett tekintettel folytatta a hajszát.

Mielőtt a hatalmas, kék selyemmel borított baldachinos ágy végéhez ért volna, Edwina hirtelen megpördült a tengelye körül. Tett még egy lépést, mire a férfi utánaeszkent, és találkoztak.

Edwina feje alig ért Declan válláig. Lábujjhegyre állva a férfi nyaka köré fonta a karját, szorosan hozzábújt, miközben Declan keze karcsú derekára kulcsolódott. Edwina felemelte az ajkát, Declan lehajtotta a fejét.

Ajkuk összeért, végigsimított egymáson, aztán megállapodott.

Egyre hevesebben csókolták egymást, szájuk minden erőfeszítés nélkül egybeforrt. Edwina buján, hívogatón szétnyitotta az övét, Declan nyelve pedig felfedezőútra indult, hogy meghódítsa és parancsoljon neki.

Edwina szűz volt a nászéjszakán, de korántsem tartózkodó; olyan mohón és lelkesen ugrott fejest a sokáig elfojtott, sóvár érzékek által kavart örvénybe, hogy alaposan meglepte Declant. Edwina nyílt és heves vágya, hogy *mindent* megtanuljon a szenvedélyről, őt is magával ragadta. Újra meg újra elbűvölte a felismerés, micsoda félelem nélküli kalandvagy lakozik asszonyában ezen a téren.

Teljesen leigázta Declant – amit ő a legkevésbé sem vett zokon.

Miközben visszaterelte Edwinát az ágy felé, fejében egyetlenegy gondolat motoszkált: hogyan lehetne a legalaposabban learatni engedelmességének gyümölcsét?

Edwina a diadal tengerének hullámain sodródott. Meg akarta ünnepelni viszonylag kisebb jelentőségűnek ítélt győzelmüket: hogy frigyüket sikeresen elfogadtatták, sőt mi több, az egyenesen kívánatosnak tűnt az előkelő társaság szemében.

Öröm és elragadtatás forrt és pezsgett a bensőjében. Túláradó izgalom ragadta magával, amint háta alatt megérezte az ágyat, majd Declan ujjai rátaláltak a fűzőjére, miközben az ő keze is keresésre indult, és finom kis ujjai ügyesen bántak el a férfi mellényének jókora gombjaival. Declan csak annyi szünetet tartott, míg ledobta magáról a kabátot és a mellényt, hagyta a padlóra hullani őket, Edwina keze pedig mohón megkereste ingén a kicsi, lapos gombokat.

Házasságuknak ez volt az egyetlen hadszíntere, ahol Edwina kezdettől fogva tökéletesen magabiztos volt, hiszen tudta, hogy bírja a férje szenvedélyét, megértését és őszinteségét. Declan számára ő volt a középpontban: nyíltan vágyódott utána, kitartóan meg akarta szerezni magának, s már a nászéjszakájukon éreztette Edwinával, mit érez iránta, és milyen sokat jelent neki. Edwina vágyakozó szívvel hajózott a szenvedély tengerére, és bízott a saját vonzerejében.

Egy nő sem kívánhatott volna többet a nászéjszakáján.

Attól az éjszakától kezdve közös felfedezőútra indultak: vajon mi mindent tartogat számukra az efféle foglalatosság?

Edwina nagy odaadással sajátította el mindazt, amire Declan tanította, és amit önállóan meg tudott tanulni. S bár minden éjjel ugyanaz a gyönyörűségees úti cél volt előttük, az utazás mindig változott valamelyest, és útközben friss és megkapó felfedezéseket tettek.

Declan ajka Edwináéről kortyolt, nyelve a nyelvével incselkedett. Edwina mindent felhasznált, amit a csábításról és vonzerőről megtanult. Kirángatta Declan inge alját a derékszíja mögül, és kiszabadította az utolsó gombot is. A csókban lehorgonyozva, a hatalmas erővel és sürgető éhséggel feltörő forró szenvedély közepette Edwina hálás volt férje veleszületett eleganciájáért, amivel egyszerű, takaros csomót kötött a nyakkendőjére. Abban a pillanatban, amikor kioldotta, kiszabadult a hosszúkás vászondarab, s ő vidám könnyedséggel hajította el jó messzire.

Végül, amikor elhárultak az akadályok, széthúzta férje ingét, kezét mellkasának szépen formált domborulatára helyezte, és örvendezve, mohón birtokba vette, majd megpróbálta a vállán keresztül lehúzni róla az inget. Declan nem volt hajlandó elereszteni az ajkát; csak annyira lazított ölelésükön, hogy lerázza magáról a kabátot és a mellényt. Kigombolta inge kezelőjét, lerántotta magáról, hagyta, hogy a padlóra hulljon. Felesége valósággal nekiesett, ölelő karjába zuhant, testestől-lelkestől átadva magát a ma esti leckének.

Borzongató érzés. Forróság.

Rafinált érintések: ingerlők és követelőzők, izgatók és hívogatóak.

Selyem zizegése. Ágynemű susogása.

Ujjbegyek vándorlása a gyötrelmesen érzékeny bőrön.

Izmok összehúzódása és hullámozása, majd acélos megfeszülése.

Zavaros motyogás.

Csupasz bőr a csupasz bőrhöz, test a testhez ért, majd összeolvadtak, és egymásba fonódó ujjakkal, egymást simogató ajkakkal, összekeveredő, forró lehelettel haladtak tovább az ösvényen.

Folytatódott az utazás a vágy bűvöletében, nyaldosták őket a szenvedély lángjai, alábuktak és kiemelkedtek, egyre gyorsabban sodródtak a mámoros végkifejlet felé, ahol az érzések elemi erővel törtek át a valóság falán, s a rájuk törő önkívület összezúzta és fekete ürességbe vetette őket.

Kimerülten, zakatoló szívvel, mámortól elvakítva ereszkedtek vissza a földre, egymás ölelésének gyönyörűségébe, felfedezésük csodáiba.

Mikor aztán Edwina magához tért, és újra képes volt a gondolkodásra, úgy találta, még mindig túlzottan eltölti a diadal érzése – több okból is –, és nem tud a megszokott kellemes álomba szenderülni. Abban sem volt biztos, Declan alszik-e. Karjait ráfonta, fejét a férfi vállán nyugtatta, így nem látta az arcát; ha nem emeli fel a fejét, nem tudja megállapítani, alszik-e vagy sem, ha viszont alszik, azzal felriasztaná.

Edwina nyugodt volt, elégedett, biztonságban érezte magát. Nem kívánta a beszélgetést, és láthatólag a férje sem. Declan mellkasának lassú emelkedése-süllyedése a feje alatt megnyugtatta és bátorította Edwinát.

Ösztönösen lajstromba szedte csapongó gondolatait. Szerette volna, ha megmaradnak egy tárgynál: az általa óhajtott házasságnál.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy minden rajta múlik: az ő felelőssége, hogy kettejüket a megfelelő irányba terelje. Szüleinek és megboldogult bátyjának házassága szemléletes példák voltak arra, milyen rettenetesen rossz irányt vehetnek a dolgok, ha az asszony nem szabja meg a kereteket, és nem ragaszkodik hozzájuk. És sokkal könnyebb a kereteket megszabni, ha az ember kezdettől fogva résen van, mielőtt bármilyen káros szokás gyökeret verhetne.

Jól tudta, mit akar, több ragyogó példa szolgált neki útmutatásul: a nővérei házassága, Julian és Miranda frigye, és legújabbán az, amit Declan szüleinek, Fergusnak és Elaine-nek a kapcsolatából látott.

Declan kicsi korától fogva olyan házasságot látott maga előtt, amely személyes kapcsolaton alapult; magáévá tehetette a gondolatát, láthatta a benne rejlő erősségeket, és Edwina reményei szerint most ugyanilyen támaszt keres a saját házasságában is. Mindez rendkívül biztató volt.

Serdülőkorukban a nővéreivel órákon át tudtak beszélgetni a szerintük elfogadható házasság alkotóelemeiről ridgware-i szalonjukban. Millie is, Cassie is a maga módján kívánta megvalósítani az ideális házasságot, és mindketten sikerrel jártak. Mind Catervale, mind Elsbury leplezetlenül rajongott a feleségéért, erős és gondoskodó apja volt gyermekeinek, és mindenben osztozott asszonyával; életük minden mozzanatába bevonták a feleségüket.

Edwina eltökélte, hogy ő sem éri be kevesebbel. Valójában úgy sejtette, még ennél is többet akar elérni Declannel. Millie-hez és Cassie-hez képest nyitottabb és érdeklődőbb volt; bele akarta vetni magát az életbe, és kitapasztalni a lehetőségek teljes skáláját.

Azt akarta, hogy a házasságuk közös vállalkozás legyen, minden szinten, elejétől a végéig.

Most, hogy megszilárdították helyzetüket a társaságban, és testi egyesülésük is oly ragyogóan beteljesedett, Edwina a gondolatait és energiáját a többi tényező felé irányíthatta, melyek hozzájárulnak a modern házassághoz.

A háztartás frontján mindent kézben tartott. Declannel együtt választották ki a báli szezonra vagy esetleg még hosszabb időre kibérlendő házat, ám a férje teljes egészében átadta neki a kormányrudat a személyzet kiválasztása és felvétele terén. Szerencsésen rátalált Humphreyra és Mrs. Kingre, a házvezetőnőre, és az új szakács is remekül bevált. A kis létszámú személyzet több mint megfelelően ellátta őket; az étrend összeállításán kívül Edwinának alig volt más feladata

ezen a területen.

Már csak egy fontos kérdés maradt számára: hogyan hangolják össze életük többi vonatkozását – érdeklődési körüket, tevékenységeiket és energiájukat a hálósobán és az otthonukon kívül, vagy ha éppen nincsenek társaságban.

Eszébe jutott, milyen keveset tud Declan üzleti ügyeinek részleteiről: mivel foglalkozik, milyen szerepet tölt be a család szállítványozási birodalmában vagy bármely más dologban, amit magára vállal. Declan azt mondta neki, hogy júliusig, vagy talán még tovább, nem szándékozik hajóra szállni; így aztán Edwinának bőven volt ideje kérdezősködni és mindent kideríteni, ami ahhoz kellett, hogy kidolgozhassa kettejük együttműködésének részleteit. Azt, hogy mi módon mozdíthatja elő férje karrierjét.

Olyan jól működő viszonyt akart, mint a szüleié, olyat, amelyhez ő is hozzáteheti a maga részét, amiben csak tudja, és ahol az helyénvaló – olyan viszonyt, amelyben megismerheti a férjével szemben támasztott igényeket és a rá nehezedő nyomást. Annak ellenére, hogy Edwina a cselekvő részvétel híve volt, ez a fajta kapcsolat nem feltétlenül jelentette azt, hogy minden egyes apró dologban részt kell vennie; sokkal inkább azt, hogy mindig olyan pozícióban kell lennie, hogy megérthesse, mi történik. Szilárdan hitte, hogy ez a fajta berendezkedés döntő fontosságú abból a szempontból, hogy olyanná váljon a házasságuk, amilyennek ő akarja.

Kerülgette az álom; ernyedt izmaiból az a kevés feszültség is elillant, amely kis időre visszatért beléjük. Lelkesedés, derűlátás és elszántság egyre magasabbra csapó hullámát érezte még azalatt is, hogy az álom magával ragadta. Már másnap korán reggel kész volt harcba indulni a vágyott házastársi kapcsolat megteremtéséért.

Declannek nem sikerült magához térnie, és akár csak egyetlen értelmes gondolatot is megragadnia, mielőtt Edwina végleg álomba merült. Addig két világ között lebegett, s csak a bensőjében felfakadó és túláradó viharos érzelmeknek volt tudatában. A tűz a nászéjszakájukon lobbant fel; Declan úgy gondolta, idővel csillapodni fog, és amit naponta – éjszakánként – gyakorolnak, az szép fokozatosan elveszti az erejét. De ellenkezőleg történt: növekedett és erősödött.

Végül aztán Edwina pihegő lélegzetvétele mélyebb lett, és Declan érzékei is lecsillapodtak; már nem csak Edwinára összpontosított, és gondolatai is visszatérhettek a szokott mederbe.

A mindent elsöprő érzelmek megszélidült, de a nyoma megmaradt, és Declant nyugtalanította a tudat, hogy máris milyen sokat jelent számára a felesége. Egy pillanatig elidőzött ennél a ténynél, aztán jó mélyen eltemette magában mindazt, amit megértett. Egyetlen tanulságot kellett tudatosan levonnia: most már nem teheti meg, hogy veszélybe sodorja Edwinát, vagy hagyja, hogy saját magát sodorja bármiféle veszélybe.

Egy ideig az forgott az elméjében, hogyan kerülhet szembe a fenti megfontolás feleségének egyelőre nem pontosan ismert eredetiségével – amelyet legutóbbi cselekedetei is alátámasztanak –, és hogy mindez mi módon befolyásolhatja házasságuk működését. Egyetlen világos következtetésre jutott: sokkal nehezebb lesz megszervezni a házasságukat, mint feltételezte. Fel kell állítani a korlátokat, amelyek biztonságosan elszigetelik Edwinát élete másik részétől.

Próbálta elképzelni, hogyan lehet ezt megvalósítani, de agyában folyton ott motoszkált a felismerés: saját jelleméből eredően éppen Edwina kalandvágyó természete vonzotta őt a lányhoz kezdettől fogva.

Pedig bármilyen kalandról legyen is szó, az veszélyekkel jár. Hogyan tudná feleségének ezt a jellemvonását elfojtani, és egyidejűleg megőrizni?

Declan elaludt, mielőtt bármiféle tervnek a leghalványabb körvonala is kirajzolódhatott volna elméjében.

2. FEJEZET

Másnap reggel a házasság adta kihívások álltak Edwina gondolatainak középpontjában, amikor beviharzott a reggelizőszalonba, ahol fess férjeura homlokráncolva tanulmányozott egy levelet. Edwina lefékezett.

– Mi az?

Declan felnézett. Pillantása egy pillanatra megállapodott Edwinán, aztán megrázta a fejét. Összehajtotta a levelet, és a kabátzsebébe gyúrta.

– Csak egy levél, amelyben találkozóra hívnak. Üzleti ügy.

Edwina nyelve hegyét szinte égették a szavak, hogy többet is kiszedjen a férjéből; egy pillanatig kacérkodott a gondolattal, hogy kísérőnek ajánlkozik – csak hogy lássa Declan reakcióját. De ennek még nem jött el az ideje. A nyílt támadás ritkán vezet célra a Declan-féle férfiaknál; ösztönösen ellenállnak mindenféle nyomásnak, ami később csak még jobban megnehezíti, hogy rábírnjuk őket álláspontjuk megváltoztatására. Elő kellett készíteni a terepet.

Edwina a tálalószekrény felé fordult, mosolyogva odabiccentett Humphreynak, és elvette a tányért, amelyet a komornyik odanyújtott neki. Miközben a tálakon felhalmozott ínycségeket kóstolgatta, majd leült a székre, amelyet Humphrey tolt alá, azon gondolkodott, milyen boldog tudatlanságban leledzik férje üzleti ügyeit illetően. Egyelőre nem volt abban a helyzetben, hogy a tervezett találkozó részletei felől érdeklődjön, voltak azonban más kérdések, amelyeket nagyon is ideje volt már feltenni.

A kannáért nyúlt, töltött magának egy csésze teát, felemelte és belekortyolt. A csésze pereme fölött Declant vizsgálta, akinek láthatólag teljesen lekötötte a figyelmét, hogy támadást intézzen a tányérjára halmozott rántotta ellen.

– Tudom, hogy te vagy a családotok egyik hajójának a kapitánya, de azt nem, hogy valójában mivel is foglalkozol. – Amikor Declan felnézett, Edwina elkapta a pillantását, és felvonta a szemöldökét. – Milyen célból hajózol? Milyen feladatokat látsz el a Frobisher és Fiainál?

Declan figyelmesen nézte a feleségét. Erre a kérdésre szívesen válaszolt, már csak azért is, mert így elvonhatta a figyelmét azokról a tényekről, amelyeket nem kívánt megosztani vele. Gyorsan megvizsgálta a lehetőségeket, hogyan tudná a leghatékonyabban – érdekfeszítően, ugyanakkor a figyelmét elterelve – kielégíteni Edwina kíváncsiságát.

– Akkor először is el kell magyaráznom valamit a családi flotta szerkezetéről.

Edwina szeme elkerekedett a kíváncsiságtól, jelezve, hogy folytassa; Declan elmosolyodott, és engedett a sürgetésnek.

– Flottánknak két fő ága van. Az első hagyományos teherszállító hajókból áll. Ezek nagyobbak – szélesebbek, mélyebbek és súlyosabbak –, következésképp lassabb hajók, amelyek mindenféle rakományt szállítanak a föld minden tájára, bár mostanság az atlanti-óceáni útvonalakra koncentrálunk. Jelenleg a kelet felé vezető útvonalaink legtávolabbi kikötője Fokváros.

Kis szünetet tartott, hogy villájára tereljen egy falat rántottát, és kihasználta a másodperceket, hogy megfontolja következő szavait. Edwina megragadta az alkalmat, hogy lekvárt kenjen megszokott pirítós kenyérére, amelyet aztán a szájához emelt, és takaros darabkát harapott ki belőle. A kenyér roppanása felesége szájára vonta Declan tekintetét; figyelte, ahogy nyelve hegyével végigsimítja érett alsó ajkát, amelyen ott marad a buja csillogás...

Halkan megköszörülte a torkát, és elkalandozó elméjét visszaterelte a szóban forgó tárgyra. Miután újra hadrendbe állította gondolatait, így szólt:

– Én és fivérem a családi vállalkozás másik ágában vállalunk aktív szerepet. Mindegyikünk a saját hajóját vezeti, és hogy pontos legyek, azt mondhatnám: még árut is szállítunk. A hajóinkat azonban úgy tervezték, hogy gyorsabbak legyenek, és jobban bírják a mostoha körülményeket.

Alig hallható horkantással letette a kést, villát, és a kávécsészéért nyúlt.

– Talán feltűnt neked, hogy Royd bizonyos tekintetben megszállottja a hajóink jellemzőinek és teljesítményének. – Royd, azaz Murgatroyd, bár a szülein kívül soha senki nem merte így szólítani, volt a legidősebb fivér, és mostanában egyfajta vezető szerepet töltött be. – Állandóan újratervez és korszerűsít. Ezért van használaton kívül a Kormorán az utóbbi hetekben. Szárazdokkban áll az aberdeeni hajógyárban, amíg Royd elbabrál vele, megvalósítja a legújabb ötleteit, amiket végül én fogok kipróbálni.

Declan szünetet tartott, hogy igyon egy kortyot, aztán kelletlenül elismerte:

– Be kell vallanom, hogy mi, többiek általában nagyon hálásak vagyunk neki a fejlesztésekért. – Gyakran ezek az újítások billentették el a mérleg nyelvét élet és halál, szabadság és fogság között.

– Amikor azt mondod, hogy „mi, többiek” – söpörte le a morzsákat a kezéről Edwina –, pontosan kit értesz alatta?

– Négyünket: Roydot, Robertet, engem és Calebet, és jó pár unokatestvérünket. Rajtuk kívül más unokatestvéreink vezetnek több kereskedelmi hajónkat, de van egy csapatnyi hajóskapitány a családban, szám szerint nyolcan, akik a másik üzletágban utaznak.

– Tegnap este az egyik úriember megemlített egy szerződést, amelyben közreműködött a családodok. Abban a vállalkozásban te voltál érdekelve?

– Nem, az Robert. A diplomáciai jellegű ügyekkel általában ő foglalkozik.

Edwina kissé összevonta a szemöldökét. – Milyen természetű a vállalkozás másik ága? Milyen ügyekkel szoktatok foglalkozni, legyen az diplomáciai vagy bármely más jellegű?

Declan egy pillanatig gondolkodott, majd így szólt:

– Különböző fajta szállítmányok vannak.

Edwina felvonta a szemöldökét.

– Mint például?

Declan futólag elvigyorodott.

– Emberek. Iratok. Különlegesen értékes holmik. És ami a legértékesebb: információk. – Szünetet tartott; tudta, hogy nem lenne bölcs dolog túlságosan titokzatos színben feltüntetni a vállalkozásukat. – Viszonylag egyszerű foglalatosság. Vállaljuk, hogy az ilyen természetű dolgokat gyorsan, biztonságosan és diszkrétan eljuttatjuk egyik kikötőből a másikba.

– Ah. – Pillanatnyi megfontolás után Edwina így szólt: – Úgy veszem ki, ez lehet a hajtóerő Royd megszállottsága mögött.

Declan letette a kávéscsészét. Eddig nem kapcsolta össze tudatosan a két dolgot, de...

– Azt hiszem, ki lehet jelteni, hogy Royd megszállottságának gyümölcse nagymértékben hozzájárul, hogy a Frobisher és Fiai vitathatatlanul a világ legjobb különleges szállítóvállalata.

Edwina elmosolyodott.

– Különleges szállítóvállalat. Értem. Most már legalább tudom, minek nevezhető a foglalkozásod. Ennél többet sem neki, sem másnak nem szükséges tudnia, gondolta Declan.

Mielőtt másra terelhetne volna a szót, Edwina így folytatta:

– Azt mondtad, csak körülbelül az év felében hajózol. Bármikor tengerre szállsz, vagy az útjaid minden évben ugyanazokra a hónapokra esnek?

– A mi águnk általában nyáron és az őszi hónapokba nyúlóan tevékenykedik, mikor a tengerek a legjobban hajózhatóak.

– De nem gondolod, hogy július előtt vagy akkortájt útra kelsz a Kormoránnal?

Declan bólintott.

– Mostanáig nem érkezett igény olyan „küldetésre”, amit kifejezetten csak én tudnék teljesíteni. A többiek vállalták, hogy helyettesítenek. – Elvigyorodott, és elkapta Edwina pillantását. – Azt hiszem, nászajándéknak szánták.

– Amiért én kellőképpen hálás vagyok – tette le az üres csészéjét Edwina.

Mielőtt megfogalmazhatta volna következő kérdését, Declan megfordult, hogy ránézzen a kandalló fölötti párkányon álló órára a szoba túlsó végében. Ahogy remélte, Edwina követte a pillantását.

Mikor az asszony meglátta a pontos időt, elkerekedett a szeme.

– Te jó ég! Készülődnöm kell, Lady Minchingham ma otthon fogad.

Declan felállt, és kihúzta Edwina székét.

– Nekem meg kell jelennem ezen a találkozón, aztán, gondolom, benézek az irodánkba, pusztán csak azért, hogy képbem legyek, mi történik a szállítványozás világában. – A Frobisher és Fiai irodája, sok más szállítványozási céghez hasonlóan, a londoni Pool közelében volt.

Edwina gondolatai már máshol jártak; csak biccentett, és előrement, ki a szobából.

– Akkor este találkozunk. – Kilépett az előtérbe, és megállt. – Úgy terveztem, elmegyünk Lady Forsythe összejövetelére, de úgy érzem, máris többet tettünk a szükségesnél. – Declanre pillantott és elmosolyodott, azzal a kissé fürkésző, de sokatmondó nézésével. – Talán egy csendes este itthon, kettesben jobb időtöltés lenne.

Declan semmi kivétel nélkül nem talált a javaslatban. Megállt a szalon küszöbén, és Edwina nagy, kék szemébe mosolygott.

– Mindenképpen előnyben részesíték egy veled töltött csendes estét.

Edwina mosolya nyílt elragadtatással virágzott ki. Lábujjhegyre állt, s mikor Declan engedelmesen lehajtotta a fejét, ajkát a férfi ajkához érintette.

Declan összekulcsolta a kezét a háta mögött, hogy megfékezze a vágyát: magához vonni a feleségét, és elidőzni az ölelésében – már csak azért sem, mert Humphrey és a szolgálólányok látótávolságban voltak.

Edwina sajnálkozva mosolygott, amikor Declan elhúzódott; a tekintetében tükröződött, hogy ő is kísértésbe esett, ugyanakkor arckifejezése azt sugallta, hogy helyesli a férfi fegyelmezettsgét. Könnyedén megkopogtatta a mellkasát, elfordult, és hullámozó léptekkel a lépcső felé indult.

Declan helyben maradt, és nézte, ahogy fölmegey. Amikor Edwina elhagyta a galériát, és a szobájuk felé tartott, a zsebébe nyúlt, és kivette az összehajtott levelet, amely mostanáig szinte égette belülről. Arcáról lefagyott a mosoly, amikor újraolvasta az idézés egyszerű sorait. Alig volt benne több, mint hogy a lehető leghamarabb jelenjen meg a Ripley Buildingben.

Felpillantott, és meglátta az előtér oldalában várakozó Humphreyt.

– A kalapomat és a kabátomat, Humphrey!

– Máris, uram.

Miközben Humphrey felsegítette a nagykabátját, Declan arra gondolt, hogy a levél írója nem olyan ember, akit bölcs dolog lenne megvárakoztatni. Pár másodperccel később kalappal a fején kilépett az utcára, lement a lépcsőn. Megnyújtotta a lépteit, ahogy a Whitehall felé indult.

A Whitehallból Declan a Ripley Building felé kanyarodott. Amikor bemutatkozott a szolgálatban lévő őrmesternek, nem lepődött meg, hogy az Admirális épületébe irányítják. Azon viszont elcsodálkozott, hogy nem a lépcsőn lefelé, valami közönséges irodába küldték az alsó szintre, hanem az emeletre, az Admirális első lordjának irodájába. Hiszen a háború régen véget ért, és ha jól értesült, az őt bekérető úriember már nem foglalkozik aktívan az ország védelmi ügyeivel; feltehetőleg hivatalosan már nem tart fenn irodát, ahová alárendeltjeit behívathatta volna.

Egy üzött külsejű titkár megkérdezte Declan nevét; miután megmondta neki, azonnal egy gazdagon díszített ajtóhoz vezette. A titkár kopogott, aztán kinyitotta az ajtót, benézett, és mormolt valamit; hallgatózott, majd fennhangon bejelentette Declant, visszalépett, és intett neki, hogy bemehet.

Declan ugyancsak kíváncsi volt, mibe gyalogol bele, amikor belépett az ajtón.

Amint halkán becsukódott mögötte az ajtó, fürkészőn körbetekintett a teremben. Két férfi várt rá.

Wolverstone hercege – aki Declant bekéretette – az ablaknál állt, és a felvonulási teret nézte. Röviddel a háború után kapta meg a hercegi címet, ám Declan továbbra is Dalzielként gondolt rá, mivel ezt a nevet használta éveken át, amíg a brit korona titkos akcióit irányította külföldön – és a nyílt tengeren. Amint Declan beljebb lépett, Wolverstone megfordult, és elébe ment, hogy köszöntse.

Ha hercegi címe, házassága és számos gyermeke enyhítették is valamelyest Dalziel – Wolverstone

– halálos keménységét, Declan ebből semmit sem érzékelt. Változatlanul egyragadózó kecsességével mozgott, és személyiségének ereje jottányit sem csökkent.

Declan a tágas helyiségben rajtuk kívül egyedül tartózkodó Melville vikomtra, a jelenlegi első lordra pillantott. Ráismert, bár korábban nem találkoztak. Melville, ez az erős csontozatú, kissé köpcös, kerek arcú, pirosposzsgás férfi, akinek gyomorbajos arckifejezése olyan emberre vallott, aki szereti a rendet, mégis kénytelen általában a rendtelenséggel foglalkozni, ülve maradt az íróasztala mögött, körülményesen összeszedegette a papírjait, amiken dolgozott, és kupacba rakta őket az itató egyik oldalán.

Szó szerint megtisztította a terepet. A látvány azt sugallta, hogy Melville-nek érdekében állt ez a találkozás, ami Declant nem töltötte el örömmel. Elvileg ő most nászúton van. A fivérei és unokatestvérei megdolgoztak azért, hogy az idejét felszabadítsák.

Sajnos úgy tűnt, a korona másfajta elképzelésekkel bír.

– Frobisher. – Wolverstone a kezét nyújtotta. Amikor Declan megragadta, Wolverstone így szólt: – Elnézését kérem, azaz kérjük, amiért elszólítottuk újdonsült felesége mellől. Sürgősen szükségünk van magára. Annyira sürgősen, hogy nem várhatjuk meg, amíg valamelyik családtagjuk Londonba ér, és elvállalja ezt a küldetést. – Elengedte Declan kezét, és intett, hogy üljön le a Melville íróasztala előtt álló egyik székre. – Foglaljon helyet, őlordságával mindent elmagyarázunk.

Bár Declan ahhoz túl fiatal volt a legutóbbi háború idején, hogy hajón parancsnokoljon, a konfliktus utolsó éve alatt hadnagyként szolgált apja vagy valamelyik nagybátyja alatt, így fivéreivel és unokatestvéreivel együtt – akik jelenleg a másik üzletágban dolgoztak – első kézből megtapasztalta annak a nagyrészt íratlan megállapodásnak a működési módját, amely a korona és a Frobisherek között kötött. Az egyszerű áruszállítás mellett őseik kalózkodtak is; valójában a cég másik üzletágában hajózó rokonok a mai napig foglalkoztak kalózkodással. A cég királyi megbízólevele változatlanul érvényben volt, soha nem vonták be; igény esetén továbbra is teljesítették a korona különleges és általában titkos megbízásait, cserébe a Frobisher és Fiai kivételezett helyzetet élvezett mint a kormány által ellenőrzött, jövedelmező szállítmányozási szerződéseknél előnyben részesített társaság.

Frobisherék szimbiotikus kapcsolata a koronával évszázadokra tekintett vissza. Bármilyen kérés miatt hívatta be Wolverstone, hogy azt Melville irodájában előadják neki, Declannek a legcsekélyebb kételye sem volt afelől, hogy azt a Frobisher és Fiai így vagy úgy, de teljesíteni fogja.

Mindamellet az ő dolguk volt, pontosan hogyan reagálnak – és ez esetben láthatólag Declan kezében volt a döntés.

Belesüppedt az egyik székbe, Wolverstone a másikba ült le.

– Köszönöm, hogy eleget tett a hívásunknak, Mr. Frobisher – kezdte Melville, és biccentettek egymásnak Declannel, azután Wolverstone-ra néztek. – Eddig nem volt rá okom, hogy a korona előjogával élve segítséget kérjek a családjuktól. Most azonban Wolverstone biztosított afelől, hogy ebben az ügyben az a legjobb megoldás részünkről, ha a Frobisher és Fiait keressük meg. – Melville barna szemének pillantása visszatért Declan arcára. – Mivel őméltóságának nálam nagyobb tapasztalata van, hogyan kell elővezetni a tényeket ilyen ügyekben, megkérem, magyarázza el önnek.

Declan Wolverstone-ra nézett, és alig észrevehetően felvonta a szemöldökét.

Wolverstone állta a tekintetét.

– Northumberlandi otthonomban tartózkodtam, amikor eljutott hozzám ennek a problémának a híre. – Declan tudta, hogy Wolverstone fő székhelye a skót határtól délre fekszik.

Wolverstone így folytatta:

– Azonnal üzenetet küldtem Aberdeenbe. Royd válaszolt, nem szívesen nevezte meg magát mint az egyetlen elérhető Frobishert. Azt írta, hogy az ön hajóját, a Kormoránt teljes legénységével együtt dél felé indítja, a nekem küldött válasszal egy időben. A hajója a cégük kikötőjében, Southamptonban fogja várni önt, mire felkészül az indulásra.

Wolverstone szünetet tartott, majd tovább beszélt:

– Még egyszer szeretném sajnálatomat kifejezni önnek és családjának, amiért félbeszakítom